Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція подъ ч. 8 Улица Чарнецкого.

Редакція подъ ч. 4 Улица св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской".

Предплата у Львовѣ въ Администрации „Ґазеты Львôвской" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 36. Пятниця 15 (27) Лютого 1891. Рôкъ I.

Переглядъ политичный.

Нѣмецкй газеты застановляють ся глубше надъ тоастовою мовою цѣсаря Вильгельма, яку провознѣсъ ôнъ дня 20 с. м. на банкетѣ дорôчнôмъ сойму бранденбурского. Въ бесѣдѣ тôй пробиває невдоволенье, яке выкликали въ цѣсарю нѣмецкôмъ численнй перепоны, якй поглядамъ и замѣрамъ его зô стороны деякихъ фракцій стають на дорозѣ.

„Въ теперѣшнôмъ часѣ—сказавъ цѣсарь—ширить ся по свѣтѣ духъ непослуху и старає ся збаламутити умы. Но я не дамъ ся звести зъ разъ обраной дороги. Хотяй болить то, єсли ся видить, що хтось не пôзнає добрыхъ другого замѣрôвъ, то однакъ я надѣюсь, що всѣ монархично успособленй мужѣ, а именно Бранденбурчики пôйдуть за мною, дорогою, котру узнавъ я за конечну. *Сторонництвы повиннй пôддати ся потребамъ добра загального*. Вѣрте менѣ, *я роблю все въ имени свого обовязку* и вдохновенія высшого. Не ма нѣ вечера, нѣ ранка, въ котрôмъ не моливъ бы я Бога за добро народу, а именно за добро моеи Мархіи Бранденбурской. Идѣть за мною Бранденбурчики — якъ мужь одинъ. Най жиє Бранденбургія!"

Мы навели лишь кôнцевый уступъ промовы цѣсаря. Легко зрозумѣти, на кого указувавъ цѣсарь, говорячи о духу непослуху. Односить ся то лишень до Бисмарка, которого опозиція и безтактовнй крики, можуть знеохотити кождого. Но также можнабы ôднести значѣнье слôвъ тыхъ и до соціялистôвъ, котрй въ вѣчнôй суть опозиціи супротивъ цѣсаря, такъ дбалого о полагодженье и заспокоєнье трудности всѣхъ взглядôвъ соціяльнои квестіи. Єсли говоривъ цѣсарь о тôмъ, що интересы окрôмѣшнй посвятити треба добру загальному, то було се ажь ясно пôднесена критика консервативныхъ аґраристôвъ, головныхъ противникôвъ договору торговельного австро-нѣмецкого.

Праса нѣмецка пôдѣлила ся на два таборы. Народово-либеральнй дневники дуже суть невдоволенй промовою цѣсаря, а противно поступовй и вôльнодумнй не мають для неи слôвъ узнаня.

Köln. Ztg. выступила зъ острою критикою: „Молодый монархъ — пише она — чувствує ся на дорогахъ, котрыми ступає повнителемъ якоись высшои волѣ, котрôй лишень непослухъ яко наслѣдокъ браку вѣры на дорозѣ станути може. Мы въ полагоджуваню рѣчей земскихъ волимо послугувати ся розсудкомъ, хотяйбы самостôйнй, ґеніяльнй характеры поступали впередъ въ повнôй вѣрѣ, що осѣняє ихъ свѣтло надземске. Довѣрія може домагати ся монархъ на пôдставѣ высокого свого покликаня, довѣрія того може домагати ся ôдъ горожанôвъ добре мыслячихъ, але повиненъ сказати ясно, до чого ôнъ стремить. Доки въ тôмъ напрямѣ не буде, ясного свѣтла, доти не буде такожь слѣпого и безвзглядного довѣрія".

А прецѣнь цѣсарь нѣмецкій сказавъ тôлько разôвъ и такъ ясно, чого ôнъ хоче и до чого стремить!

Поголоски, якихъ ôдъ довшого часу повнй всѣ часописи, о покликаню Бисмарка до ôдвѣчательности за єго безустаннй выходки противо цѣсаря и правительства, мають въ собѣ щось правды. Найбôльше заслугує на вѣру помѣщеный въ *Figar*-ѣ тельеграмъ зъ Берлина, котрый доносить, що єсть замѣръ покликаня Бисмарка передъ военный судъ гоноровый. Пôсля статутôвъ войсковыхъ нѣхто зъ принадлежачихъ до арміи не смѣє мѣшати ся до политики безъ позволеня высшои власти. Бисмаркъ єсть генераломъ въ службѣ чинной, хотяй позôстає на сталôмъ урльопѣ, цѣлковито одже пôдлягає военнымъ статутамъ и безъ позволеня цѣсаря не вôльно єму публично промавляти о политицѣ, а тымъ самымъ писати по газетахъ. Вѣсть та готова справдити ся. А хотяй засудъ скôнчить ся на припôмненю лишень Бисмаркови его повинностей, все таки буде оно засудомъ и не мало понижить гордого, хотяй упавшого експанцлера.

Дня 15 марта ôдбуде ся въ Швайцаріи загальне всенародне голосованье надъ проектомъ домагаючимъ ся запевненя пенсіи старымъ або слабымъ урядникамъ гельветского звязку. До теперь уставы такои не було и найгôрше на тôмъ выходила администрація державна, бо не могучи старыхъ и неспосôбныхъ вже до службы урядникôвъ усунути, полишали ихъ при службѣ, ôддаючи имъ и оплачуючи заступникôвъ. Проектована устава облегчила-бы о много пытанье финансове. Проектъ уставы тои, затверджений вже всѣми сторонництвами политичними и Радою звязковою, знаходить сильну опозицію въ сферахъ робôтничихъ, котрй радй, що мають способность до заявленя своеи опозиціи, выступають противъ него, безъ взгляду, що опозиція та якъ найшкôдливша загальному добру.

Новый крокъ въ обрусѣню Финляндіи. До теперь набуванье посѣлостей земскихъ въ Финляндіи пôддаными россійскими, було получене зъ довго треваючими неразъ трудностями и формальностями правными. Теперь царь зволивъ наймилостивѣйше знести всякй формальности. Тѣшь ся и ликуй нещасна Финляндіє!

Фотій и схизма восточна.

(Дальше).

Вертаємъ до дальшого оповѣданя. Все змѣнчиве на свѣтѣ, змѣнчива була и доля Фотія. Въ ласку цѣсаря Михаила вкôйшовъ чоловѣкъ новый, Василій, котрый перше бувъ конюшимъ, а по тôмъ зôставъ великимъ маршалкомъ двору Михаила. Той розправивъ ся зъ Бардасомъ дуже скоро, бо пôдмовивъ цѣсаря до того, що сей казавъ розрубати опекуна а радше злого духа свого, Бардаса на кусне, а Василія зробивъ своимъ вспôвволодѣючимъ. Василій бувъ ворогомъ Фотія. Той знавъ о тôмъ, а знавъ також и то, що два императоры не зможуть довго у купѣ и въ згодѣ выжити, що одинъ зъ нихъ паде, але на разѣ годѣ було предвидѣти кто. Длятого принявъ Фотій на себе дуже пôдлу рôлю, старавъ ся дôстати въ ласку обохъ, черезъ то, що клеветавъ на одного предъ другимъ, и тымъ ладомъ кидавъ зерно незгоды межи Михаила и Василія.

Василій бувъ чоловѣкомъ лѣпшои волѣ, розпустному Михаилови выкидавъ всегда его злочинства, чимъ зôбльшавъ еще ненависть Михаила до себе. Но судило ся, щобы Василій заволодѣвъ державою. Михаилъ III зôставъ убитый єго жовнѣрами, а Василій засѣвъ 23 сентабря 867 року на престолѣ.

Василій Македоньчикъ володѣвъ ôдъ року 867—886. Першою его задачею по вступленю на престолъ було усуненье Фотія. Въ два днѣ по вѣнчаню царскою короною, котре то вѣнчанье сповнявъ еще самъ Фотій, велѣвъ его новый цѣсарь скинути зъ престола патріаршого, на котрый завôзвавъ правного патріарху св. Игнатія, (25 серпня 867). Такъ цѣсарь, якъ и св. Игнатій выслали до папы листы, повѣдомляючй о привернено єдности церковнои и просячи, щобы св. Отець выславъ льєгатôвъ до Царгорода, котрй бы заступали его на соборѣ. А собору треба було конечно. Черезъ часъ володѣня Фотія вкрало ся много лиха до Церкви восточнои, наставъ загальный розстрôй и непорядокъ, єпископы подѣлили ся на партіи, однй выступали противъ другихъ, а певною єсть се рѣчею, що въ такихъ условияхъ не могла розвивати ся успѣшно св. Церковь. Листы цѣсарскй не застали вже папы Николая при житю; великому мужеви тому не судило ся дождати бодай хвилевого утихомиреня восточнои тучѣ. На престолѣ св. Петра володѣвъ тогды папа Адріянъ II (ôдъ року 867—872). Зъ великою радостію принявъ ôнъ листы зъ Царгороду, згодивъ ся найрадше на скликанье собору и выславъ своихъ льєгатôвъ до Царгорода зъ письмами до цѣсаря и св. Игнатія и зъ предпорученьемъ, щобы порозумѣли ся зъ св. Игнатіємъ що до тыхъ єпископôвъ, котрй тримали сторону Фотія.

Якъ найторжественнѣйше принявъ цѣсарь льєгатôвъ римскихъ. Безпроволочно занято ся скликаньемъ осьмого собору константинопольского року 869. Участникôвъ собору зôбрало ся сто девять, нарады ôдбували ся въ церквѣ св. Софіи, и тревали ôдъ дня 5 жовтня до 28 сѣчня 870 року. Соборъ розпочато ôдъ розслѣдженя справы єпископôвъ, котрй тримали сторону Фотія. Многй зъ нихъ покаяли ся, а отцѣ собору зъ правдивою отцѣвскою любовію простили вину ихъ. Противо тыхъ, котрй въ заслѣпленю серця держали сторону переворотного Фотія, выступлено рѣшучо, и на всѣхъ кинено клятву церковну. Опôсля станувъ передъ соборомъ самъ Фотій. Но дармй були всѣ забѣги отцѣвъ собору, щобы сокрушити розкаяного грѣшника; въ чіє серце вселивъ ся дяволъ гордости, той не дбає вже бôльше о душу и спасенье. Фотій прибравъ на себе стать чоловѣка невинного и переслѣдованого за праву. На всѣ пытаня льєгатôвъ и отцѣвъ собору ôтповѣдає однымъ, що Богъ бачить єго невинность.

Опôсля зачавъ поновляти закиды, котрй давнѣйше пôднѣсъ противо Риму, и сказавъ явно, що не узнає поваги собору. Не полишало ся ничь иншого якъ кинути на него клятву. И дѣйстно зробили то Отцѣ собору. Всѣ постановы єго узнано за неважнй и небувшй та публично спалено ухвалы синоду, скликаного нимъ 866 року. Здавало ся, що синодъ законъ-

Справы школьнѣ.

На засѣданю 23 лютого с. р. Рада школьна краєва ухвалила:

Поручити науку калиграфіи въ гимназіи Стрыйской мѣстоучителеви Юліянови Царевичеви. Профессору гимназіи въ Новомъ Сончу Мартину Джимуховскому признати 4% додатокъ пятилѣтный ôдъ 1 лютого с. р. Безлатну доцентуру гигіены въ ряшевской учительской семинаріи повѣрити дру Адальбертови Фіялковскому. Выбôръ о. Іосифа Сєкановича, и д-ра Александра Яновича на представителєвъ ц. к. Рады школьнои замѣйскои Львôвскои затвердити. Учителеви народнои школы въ Ходачковѣ вел. Каролеви Фейнерови позволити на сповнюванье обовязкôвъ писаря громадского на оденъ рôкъ. Школы филіяльнѣ въ Маневѣ пов. Домброва и Тишицѣ пов. Сокаль перемѣнити на етатовѣ. Въ Ленкахъ, пов. Ясло, выдѣленыхъ зъ обрубу въ Лончкахъ утворити школу филіяльну. Въ Хмѣлю, пов. Лѣско, утворити школу етатову. Зъорганизовати школы филіяльнѣ: въ Копытовѣ, пов. Кросно; въ Венглôвцѣ, пов. Вѣеличка; школы етатовѣ: въ Выжнѣмъ, Залоктю, Смôльнôй, пов. Ряшôвского и Быстрыцѣ пов. Дрогобыцкого. Именовати учителями школъ етатовыхъ: Іосифа Бема въ Санковôй Горѣ; Кристину Піотровску въ Панталовичахъ; Марію Грушецку, молод. учит. 3 кляс. школы въ Сендзишовѣ; Каролину Гадовску въ Грыбовѣ; о. Казимира Дуткевича сталымъ учит. религіи обр. лат. въ Стрыю. Именовати учителями: Ромуальда Крижановского въ Стульску, Еразма Зіоловского въ Гумнискахъ Фоксъ; Ивана Каминьского въ Старôмъ Сончи; Марію Оцеткевичъ управителькою школы въ Мысленицяхъ; учителями: Игнатія Зайдля въ Самокленскахъ; Іоана Годованьского въ Зарудьцяхъ; Стефана Джугана въ Повроэнику; Адальберта Раймана въ Осѣеку; Ромуальда Войнарского въ Бездѣежѣ; Іоана Ольхового въ Оравѣ; Жигмунта Козловского въ Тарнавѣ; Юліяна Созаньского въ Исаяхъ; Францишку Мрозовну въ Бжостку; Єлену Антецкую молод. учит. въ Ядовникахъ Пôдгôрныхъ; Андрея Черняка въ Одровонжѣ. Симона Оляса управителемъ, а Іоана Грабеня дѣйстнымъ учителемъ въ Поронинѣ; Ядвигу Турнель молодшою учителькою въ 4-кляс. женск. школѣ въ Новôмъ Таргу, и Варвару Мрдачекъ сталою учителькою въ Чорнôмъ Дунайцѣ.

Акція передвыборча.

Головный рускій комитетъ выборчій у Львовѣ, на засѣданю зъ дня 23 н. ст. лютого, поставивъ: Михайла Кульчицкого, адюнкта судового зъ Коломыѣ, кандидатомъ на округъ Залѣщики-Борщѣвъ-Городенка.

Выборчій комитетъ політичного Общества „Русская Рада“ поставивъ дальше кандидатами на посолôвъ до Думы державнои зъ групы меншихъ посѣлостей:

1. На округъ Тернопôль-Збаражь-Скалатъ, приходника въ Драгановцѣ о. Стефана Коблянского.

2. На округъ Перемышль-Добромиль-Мостиска крылошанина перемыскои епископскои капитулы о. Іоана Войтовича.

Въ дни 28 н. ст. лютого о годинѣ 3-ôй по полудни, ôдбуде ся збôръ передвыборчій зъ округа Тернопôль-Скалатъ-Збаражь въ готелю Ляндава въ Тернополи.

Комитетъ выборчій на округъ Лѣско-Березôвъ-Сянôкъ скликавъ зôбранье на день 23 н. ст. лютого до Сянока, въ цѣли поставленя кандидата. На зôбраню тôмъ явило ся поважне число священникôвъ и селянъ зô всѣхъ трехъ повѣтôвъ. Селяне брали живу участь въ нарадахъ и по зрѣлôй розвазѣ поставили кандидатуру Романа Яминьского, совѣтника суду окружного въ Сяноцѣ.

Зô стороны польскои суть двѣ кандидатуры: бувшій посолъ Гнѣвошь и демократичныйселянинъ Янъ Сквара зъ Тарговискъ.

Въ Яновѣ ôдбули ся дня 24 с. м. правыборчій зборы. На зборахъ явило ся 14 священникôвъ, около 80 селянъ и кандидатъ на округъ Львôвъ-Городокъ-Яновъ о. крыл. Карачевскій. Зôбранье одноголосно приняло єго кандидатуру.

Въ Ланцутѣ ôдбуло ся д. 14 с. м. згромадженье предвыборче, на котрôмъ стававъ дотеперѣшный посолъ гр. Гомпешь. Посла увольнено ôдъ справозданя зъ єго дѣяльности дотеперѣшнои и поставлено знову єго кандидатуру.

Центральный комитетъ предвыборчій (польскій) на пôдставѣ внесень комитетôвъ повѣтовыхъ затвердивъ кандидатуру п. Едварда Гнѣвоша на округъ выборчій Сянôкъ—Березôвъ—Лѣско.

Польскій центральный комитетъ пріймавъ передвчера депутацію зъ Коломыѣ, зложену зъ Русинôвъ, Полякôвъ и Нѣмцѣвъ. Депутаты предложили протестъ противъ кандидатурѣ Майселеса и Блёха именно Коломыя—Снятынъ—Бучачь освѣдчили ся за кандидатурою вр. Едмунда Старженьского. Комитетъ рѣшивъ выслати п. Дембовского яко дельєгата на мѣсце, щобы той поинформовавъ ся о правдивôмъ положеню рѣчи.

Въ Бродахъ зрѣкъ ся своеи кандидатуры бар. Сохоръ а офиціяльно зголосивъ ся яко кандидатъ дръ Емилій Быкъ.

Въ Тернополи ôдбуло ся передвчера предвыборче зôбранье, скликане презесомъ рады повѣтовои. Одноголосно принято кандидатуру гр. Пининьского.

Центральный польскій комитетъ на западну Галичину затвердивъ кандидатуру кс. прадата Ручки на округъ выборчій Ропчицѣ-Тарноберѣгъ-Мьельецъ.

Завтра т. є. въ Пятницю ôдбудуть ся выборы до Думы державнои въ Трієстѣ, а въ суботу зъ меншихъ посѣлостей Горѣшнои Австріи.

У Вѣдни ôдбувъ ся въ Недѣлю цѣлый рядъ згромаджень предвыборчихъ.

Соціальнѣ демократы зôбрали ся въ реставраціи пôдъ „Зеленымъ деревомъ“. Наборщикъ п. Геґеръ выголосивъ тамъ проґраму соціяльно-демократичну, а опôсля выступивъ зъ закидами противо сторонництвъ антилиберальныхъ, а именно противъ шляхты и аристократіи. Именно доказувавъ, що великою булобы се ганьбою, єсли бы у Вѣдни выбрано кн. Лихтенштайна, непоправного клерикала, кôлькохъ бесѣдникôвъ домагало ся, щобы соціяльнѣ демократы йшли рука въ руку зъ партією демократичною и попирали кандидатуру дра Кронаветтера. На то ôдповѣвъ п. Геґеръ, що соціальнѣ демократы не можуть попирати Кронаветтера, бо ôнъ въ наслѣдокъ компромису зъ либеральными, єсть такожь посломъ тыхъ послѣдныхъ.

Въ окрузѣ Найбау рѣшили поступовцѣ, що либеральнѣ и демократы мають лучно попирати выбôръ п. Крайциґа.

Кандидатомъ поступовцѣвъ на Маріягильфъ буде проф. Бенедиктъ.

Не менше и антилибералы розвинули въ Недѣлю сильнѣйшу акцію. На Ляндштрасе промавлявъ п. Феттеръ, на Вѣденю п. Гаукъ, на Іосефштадтъ и Найштадтъ пп. проф. Шлесинґеръ и дръ Гессманъ, на Найляйббахъ п. Мутъ, на Амштеттенъ п. Оберндорферъ, а на Лѣнборсдорфъ католицкій антисемита, Троль.

чить ся цѣлковитою побѣдою правды надъ тьмою, що лєгаты завезуть зô собою потѣшаючу вѣсть до Риму, тымъ часомъ зайшла нова перепона. Боґорисъ, король Болгарôвъ, той самъ, за котрого мы згадували, выславъ на соборъ той лєгатôвъ своихъ зъ запытаньемъ, пôдъ чію власть духовну пôдпадають Болгаре, чи належать они до патріархату римского, чи греческого. Въ вôсѣмъ днѣвъ по укôнченю послѣднои сесіи собору зôбрали ся знову отцѣ на розслѣдженье пытаня того. Лєгаты доводили, що належать они до патріархату римского, бо дѣла навернення довершили у нихъ латиньскій священники, противно удержували Греки, понеже Болгаре поселенѣ суть въ землѣ, котра пôдъ назвою Дарданія, належала колись до цѣсарства византиньского. Спôръ не довѣвъ до нѣчого, розлюченый цѣсарь, котрому для звѣстныхъ намъ причинъ, ходило о Болгарôвъ, пустивъ лєгатôвъ зъ Царгороду безъ жаднои сторожи такъ, що попали они въ руки розбишакъ морскихъ, и доперва по двохъ рокахъ удало ся имъ вернути до Риму. Болгарія лишила ся пôдъ властію патріархату греческого.

Шѣсть лѣтъ по скôнченю собора живъ Фотій на выгнаню, позабутый Греками. По шестехъ лѣтахъ удало ся єму вернути назадъ до Царгорода. А було то такъ: Цѣсарь Василій походивъ зъ низькои родины, зъ мѣста Адрианополя. Бувъ однакъ на тôлько зарозумѣлый, що хотѣвъ удавати, себѣ то ôнъ походитъ зъ богатои старинной родины. Фотій выкориставъ тое. На выгнаню написавъ ôнъ на старôмъ паргаминѣ родовôдъ цѣсаря, выводячи єго ôдъ арменьского короля Тиридата. На дворѣ мавъ ôнъ одного пріятеля Теофана, и єму поручивъ, щобы ôнъ стару сесю и заплѣснѣлу рукопись зложивъ въ царскôмъ книгозборѣ. Теофанъ предложивъ єго цѣсареви, кажучи, що будьто ôнъ знайшовъ єѣ въ книгозборѣ, но що писана она такъ, що жаденъ ученый не ôдчитає того, крôмъ Фотія. Цѣсарь казавъ Фотія прикликати зъ выгнаня, и ôдъ теперь позôстававъ ôнъ вже на дворѣ царскôмъ. Туть зроблено єго учителемъ княжатъ Константина и Льва. Фотій поєднавъ са навѣть зъ св. Игнатіємъ, и нѣколи вже явно не смѣвъ ся єму супротивити. Тымчасомъ року 877 умеръ св. Игнатій, а въ три мѣсяцѣ по єго смерти пôднѣсъ цѣсарь Фотія на престолъ патріаршій.

Въ Царгородѣ пущено вѣсть, що стало то ся за призволомъ Папы. Зразу Фотій бувъ лагôдный, но помалесеньку ставъ знову показувати роги и безъ милосердія высылати на выгнанье тыхъ епископôвъ, котрѣ давнѣйше єму ся противили. Цѣсарь выславъ письмо до Риму зъ прозьбою о затвердженье Фотія. Папою бувъ тогды Іоанъ VIII. Справа та була єму дуже немила. Зъ одного стороны не хотѣвъ затвердити чоловѣка, котрый тôлько лиха надѣявъ въ винградѣ Христовôмъ, зъ другои стороны не хотѣвъ наразити собѣ цѣсаря греческого, бо ходило єму о то, щобы достати ôдъ него помôчь противъ непокоячихъ Римъ Нормандôвъ и Сараценôвъ, котрои то помочи не мôгъ ся нѣгде допросити на Западѣ. Послы цѣсаря представляли, що Фотій поправивъ ся цѣлковито, вплынуло то на Іоана VIII. и той рѣшивъ ся простити Фотію, зняти зъ него клятву и затвердити єго выбôръ, но пôдъ слѣдуючими условіями; що по смерти Фотія жаденъ свѣтскій не буде бôльше патріярхою, що патріярхатъ греческій не мае ся мѣшати до Болгаріи, що всѣ высвященѣ св. Игнатіємъ епископы и священники лишуть ся на своихъ мѣсцяхъ, и що Фотій скличе синодъ, на котрôмъ ôдкличе свои блуды. Рôвночасно выславъ своихъ лєгатôвъ на синодъ до Царгорода. Фотій перевѣвъ самъ листъ Папы на языкъ греческій и опустивъ все, що дотычило єго особы.

На скликанôмъ синодѣ 879 р., користаючи зъ того, що лєгаты не розумѣли по гречески, ôдчитавъ сей листъ, але цѣлкомъ сфалшованый. Пôсля листу того Папа мавъ затвердити сѣмъ соборôвъ, но осьмого, т. є. того, на котрôмъ зôставъ Фотій выклятый, не затвердивъ, крôмъ того мали ся въ тôмъ листѣ знаходити шумнѣ похвали для Фотія и узнанье єго давнѣйшого поступованя за добре.

(Дальше буде.)

Уваги надъ Социялизмомъ.

Зъ Тернопôльского.

(о) Пытанье соціяльне займае нынѣ умы мыслячихъ людей, праводавцѣвъ всѣхъ народôвъ и всѣхъ державъ. Въ полуднево-заходнôй Европѣ висить революція соціялистична, гей той мечь Дамокля, надъ головами суспôльности. Здоймити той мечь, се есть теперь найбôльшимъ заданьемъ мужѣвъ державныхъ.

У Франціи запровадженю републику, але то не помогло, ще горшій заколотъ.

Въ Бельґіи дано широку конституцію и велику свободу всѣмъ верствамъ суспôльности, но мальконтентôвъ не задоволено. Въ Нѣмеччинѣ Бисмаркъ пробувавъ силою тую грозу знищити, але то цѣлкомъ противнй скутки здѣлало, бо число соціялистôвъ въ четверо побôльшило ся. Тожь цѣсарь нѣмецкій взявши въ свои руки тую справу, хоче многими уступствами и уставами ю залагодити, але и то якось не иде доти. Въ Италіи яка вже безгранична свобода для найнизшихъ клясъ, а що тамъ дѣе ся? Послухаймо Рудинього, ôнъ каже: „що бôльшого заколоту, якъ теперь въ Италіи, знайти не можна. Сила Италіи, часть народа щиро любяча Церковь, цѣлкомъ ôдсунула ся ôдъ житя публичного а проводъ въ державѣ взяли люде, котрыхъ задачею бурити все, пôдкопувати религію, престолъ, порядокъ суспôльный, а все то въ имя якогось поступу, за котрый загалъ не знае, а лишень назвою его уводить ся.“

Въ нашôй Австріи не спускано такожь тои квестіи зъ ока, хотяй тутъ менше, якъ въ иншихъ державахъ той рухъ проявляе ся. Но „не тогды коня сѣдлати, якъ на него сѣдати.“ Выходячи зъ того пункту, що всѣ розрухи робôтничй и цѣла справа соціялистична повстала головно по поводу переваги капиталу и дуже численнои силы робочои, котру въ новѣйшихъ часахъ машины заступають; выдано уставу примусового святкованя недѣлѣ, черезъ що вже $^1/_7$ часть робôтникôвъ бôльше мае занятья. Щобы еще бôльше пôдпомочи робôтникамъ ограничено годины працѣ для женщинъ и дѣтей. Но на случай слабости, калѣцтва або смерти робôтника, праводавство такожь не забуло, бо установлено примусову асекурацію — властителя фабрики (фабрикантъ) есть пôдъ строгою отвѣчательностію обовязаный своихъ робôтникôвъ асекуровати.

Но чи тй средства вже зарадять злу? Дежь тамъ! Навѣть щобы еще дальше пôйшло и фабриканты два разы бôльше платили якъ теперь, то ще вдовольненя не булобы. Фабрики мусѣли бы поупадати а нарѣканье не усталобы. Робôтникъ, що теперь пъе пиво, пивъ бы вино и таки кривымъ и заздрôстнымъ окомъ споглядавъ бы на тыхъ, що мають бôльше ôдъ него. Ôнъ таки желавъ бы себѣ, щобы ôнъ все то мавъ, що найбôльшій богачь. Тому жаданю не въ силѣ жадни уставы, жадна инша сила, думаю, конець положити, ино одна правдива вѣра въ Бога. Коли бы тая вѣра водворила ся у всѣ верствы суспôльности, тогды-бъ було пошанованье заповѣдей Божихъ а въ слѣдъ затымъ и пошанованье законôвъ державныхъ. Памятали бы люде на слова Христа Спасителя: „воздадите кесарева кесареви“. Пôйшли бы за возваньемъ св. ап. Павла: „всяка душа властемъ придержащимъ да повинуеть ся.“ Чужа власность була бы для всѣхъ святою. Запанувала бы любовь котра: „долготерпить, милосердствуетъ, люби незавидитъ, люби непревозноситъ ся, не гордитъ ся, не безчинствуетъ...“ Устали бы нарѣканя, бо пôзнали бы вѣчную правду, що цѣль чоловѣка не земля!

Для того хто любить свою отчину и свôй народъ; кому миле сщастье народа, повиненъ старати ся тую вѣру въ собѣ и ближныхъ скрѣпляти. Особенно повиннй мы уважати на выхованье молодежи, бо то будучнôсть народôвъ и державъ. Маемо прикладъ на Франціи, якъ слушно сказавъ о. Абель на конґресѣ католикôвъ 1889 р. въ Вѣдни. Въ 1766 роцѣ заступивъ Людвикъ XV учителѣвъ духовныхъ свѣтскими (по найбôльшôй части належачими до тайныхъ сектъ) и якій же скутокъ?

Ото зъ тыхъ школъ выходить бôльша половина, бо 400 на 700, послôвъ конвенту 1792 року. Здае ся що ихъ бôльша половина, бо майже 400 послôвъ не мали еще 40 лѣтъ, отже були выхованцѣ новои школы. Тожь передовсѣмъ треба намъ мати бачне око на школы.

Духовеньство повинно частѣйше робити миссіи по селахъ и мѣстахъ, щобы народъ бôльше въ вѣрѣ утверджати и имъ правды христіянсько-католицкіи поясняти. Коли тою вѣрою будуть всѣ верствы суспôльности перенятй, то буде гараздъ всѣмъ.

То есть найголовнѣйше средство полѣпшеня долѣ людскости. Не той щасливъ, що мае много, а той, що довольный тымъ, що мае. Кромѣ того средства есть еще множество иншихъ меншихъ убочныхъ средствъ, що приспѣшують осягненье тои цѣли, то есть ведуть до полѣпшеня быту бѣднѣйшихъ. Нашй галицкй радикалы, если имъ правдиво лежить добро народа на серцю, повиннй-бы взяти ся за нихъ. Непокоити совѣсть нашого на скрôзь католицкого селянина пôдшептами, лаяньемъ на церковь; выдираньемъ ему его святои вѣры, не веде до доброго а провадить до погибели.

(Дальше буде.)

Кроника.

— **Выдѣлъ краєвый** именовавъ: практиканта краєвого бюра меліорацийного, Олександра Вербицкого, якъ также инжинѣра предводячого будовѣ валôвъ надъ Сяномъ въ повѣтѣ тарнобжескôмъ, Тадея Гебля, обохъ инжинѣрами асистентами краєвого бюра меліорацийного; дальше поднѣсъ до высшои ранги инжинѣрôвъ асистентôвъ того самого бюра: Кароля Бозевича и Антонія Бѣгальского; признавъ также додатокъ до платнѣ въ квотѣ 200 зл. инжинѣрови асистентови Людвикови Соболевскому.

Выдѣлъ краєвый именовавъ: инжинѣра асистента бюра меліорацийного, Каєтана Строньского, инжинѣромъ окружнымъ дорôгъ краєвыхъ въ Краковѣ; окружного инжинѣра дорôгъ краєвыхъ въ Краковѣ, Олександра Брохоцкого перенѣсъ зъ Кракова до Ярославя, а инжинѣра окружного дорôгъ краєвыхъ въ Ярославю, Генрика Чаплиньского, перенѣсъ до Львова и призначивъ до службы въ Выдѣлѣ краєвôмъ.

— **Б. Министръ скарбу**, дръ. Дунаєвскій, мае удати ся на дняхъ до Будапешту, щобы лично подяковати Є. В, Цѣсареви за высоке ôдзначенье, якого доступивъ переходячи въ станъ супочинку.

— **Заселенье Царства Польского.** Варшавскій комитетъ статистичный выдавъ книгу, въ котрôй подана людность 10 губернѣй Царства Польского въ день 1 сѣчня 1890. Видно зъ ôдтамъ, що на 112000 кв. верствъ цѣлои просторони Царства, выпадае по 74 головъ на верству, а разомъ $8^1/_4$ миліонôвъ душь въ цѣлôмъ краю. Заселенье тое ôдповѣдае численности людности въ Франціи. Не рôвно ôднакъ та просторонь заселена. Въ заходнôй части, де бôльше фабрикъ и промысловыхъ заведень, есть число мешканцѣвъ бôльше, всходна же часть бôльше рôльнича мае людность рѣдшу. Що до вѣроисповѣдань числить ся въ Царствѣ Польскôмъ: католикôвъ $^3/_4$ всего населеня т. є.: 75%; жидôвъ 13%, еванґеликôвъ 5, 4%, православныхъ, (межи котрыми находить ся 250,000 силою наверненыхъ до шизмы) есть всего $^1/_2$ миліона т. є.: $^1/_{10}$ часть тсею населеня.

— **Въ копальнѣ угля** *Springhill* (Америка) зайшовъ страшный взрывъ. До теперь добуто 75 трупôвъ. Здае ся, що число убитыхъ есть дуже значне, бо въ хвилѣ катастрофы знаходило ся въ шибахъ 1000 людей.

— **Въ Старогардѣ** ôдбуде ся 1 марта вѣче въ справѣ повороту Єзуитôвъ до Нѣмець, а также въ справѣ школьнôй и соціяльнôй.

— **Доходъ зъ картъ.** Якъ величезнй розмѣры прибрало картярство въ Россіи, именно гра „винтъ“, котру навѣть невѣсты зъ великою ревностію плекають, показуе ся зъ того, що въ Петербурґскôмъ Господарскôмъ клюбѣ въ минувшôмъ роцѣ, зъ самыхъ картъ було доходу 20,000 рублѣвъ, а за довшій побутъ въ клюбѣ по за означену годину, прибуло клюбови доходу 8.000 руб.

— **Проклята памятка** 1000 лѣтнои кôнчины першого справцѣ восточного розколу, Фотія, ôдбула ся 6 лютого с. р. въ Петербурзѣ въ сали мѣйского ратуша пôдъ проводомъ графа Игнатієва.

Архіереи, архимандриты, члены синода, та славянскй пôдлизники, якъ Болгаринъ Цанковъ, зъ громадою шизматицкихъ загорѣльцѣвъ, наповнили салю, и ôдспѣвавши „Днесь благодать св. Духа (?!) насъ собра“ стали въ бесѣдахъ величати Фотія. Гр. Игнатієвъ певный, що въ цѣлôй Россіи не найде ся анѣ оденъ голосъ, котрый посмѣе закинути ему неправду и фальшованье исторіи, пустивъ ся въ своѣй бесѣдѣ на широки просторы вымыслôвъ и межи иншимъ сказавъ: що Фотій, показавши зубы Римови: *ôдклонявъ честолюбиви притязанія Папъ римскихъ на неограничену власть надъ всею Церквою, що его дѣяльность мала громадне вліяніе на славянскй народы въ загалѣ а на русскій въ особенности,* (годѣ заперечити тому нещастному фактови), а дальше *що Фотій бувъ учителемъ и другомъ (?) нашихъ первоучителѣвъ св. Кирила и Методія, що ôнъ благословивъ (!!?) ихъ на той апостольскій трудъ,* що ôнъ позволивъ на *употребленье славянского языка (?)* и таке инше, такъ само правдиве, якъ тй циничнй, ругаючй ся въ историчнои правды баламуцтва. Зъ того вже можна судити, якй дальшй були бесѣды и якъ бесѣдники оденъ по надъ другого высаджували ся, щобы туманячи себе и другихъ, пôднести хочь такъ, потрѣскавше ôдъ сектъ и расколôвъ „православіє“ такъ пригоже россійскому деспотизмови. Сумно то для востока, для Россіи для „Православія“, що слѣпячи себе умысно и выкручуючи историчну истину для своихъ цѣлей, ôддалюють чимъ разъ бôльше востокъ ôдъ запада, и не допускають сповненя пророчества Спасителевого о *однôмъ пастырю и однôмъ стадѣ*. Не величати а проклинати того, що навѣвъ смерть духову на восточну Церковь, а особенно Русинамъ проклинати виновника ихъ нещастнои долѣ.

Вѣсти епархіяльнй.

Аеп. Львôвска.

Провизоричнымъ професоромъ катихитики и методики для гр. кат. слушателѣвъ IV р. богословія въ университетѣ львôвскôмъ заименовавъ митр. Ординаріятъ о. Северина Тороньского, вицеректора духовнои семинаріи а звôльнивъ ôдъ того обовязку крил. О. д-ра Іосифа Комарницкого на его власне жаданье.

Арх. грамоту похвальну одержавъ о. Мечиславъ Авдиковичь зъ Бѣлоголовъ

Президія Намѣстництва годить ся на кан. институцію о. Як. Мандзѣя на Войниловъ.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Льондонъ 26 лютого. Ôддѣлъ войскъ англійскихъ занявъ по пятигодиннôй борбѣ мѣсцевôсть Бунто (въ Бирмѣ горѣшнôй), котрои начальникъ выкликавъ повстанье противъ Англикôвъ. Повстанцѣ стратили 50 людей, Англики 3 убитыхъ, а 10 ранено.

Лима 26 лютого. Повстанцѣ въ Чѣлѣ заволодѣли Iquique. Оголошена въ Ріо де Янейро конституція опирае ся на пôдставахъ федерацийныхъ.

Ліонъ. 26 лютого. Майже всѣ робôтники въ фабрикахъ шкла, приступили до предсказанои змовы.

Дургамъ, 26 лютого. Зъ причины, що штрейкуючихъ робôтникôвъ въ копальняхъ угля а именно въ шибахъ Сильке и Силькевортъ выгнано зъ ихъ мешкань, наступили забуреня. Полицію, котра выступила зъ лѣсками, закинено камѣнями, много людей покалѣчено.

Лизбона, 16 лютого. Декретомъ королевскимъ кортезы зôстануть скликанй на 4 марта, щобы нарадити ся надъ проектомъ уставы о затягненю пожички для сконсолидованя предстоящого довгу державного.

Торгъ збôжемъ.

26 лютого	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	7.——8.15	7.——7.85	7.——7.65	7.10—8.35
Жито	5.80—6.40	5.80—6.25	5.75—5.95	5.95—6.45
Ячмѣнь	6.——6.75	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Овесъ	6.——6.50	5.90—6.20	5.40—5.95	6.——6.60
Горохъ	6.20—9.75	6.——9.—	6.——8.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	42.—52.—	45.—51.—	45.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —.— до —.— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ одъ —.— до —.— зл.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоитъ 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрѝ частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Зѣлье Др. Себурґера, тое надзвычайно розширене средство, есть рôвно яко попередне скуточне противъ кашлю, хрипки, катару и иншихъ слабостей грудныхъ. Цѣна пуделка 20 кр.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы)

поручае:

„Реґуляторъ“

Въ нестравности, нежитахъ желудка, жолтачцѣ и гемороидахъ лѣкъ найпевнѣйшій и не зрôвнаный. Розпускае флеґму, реґулюе и побуджае травленье, гоить раны жолудка, зтягае соки нездоровѝ, справяе лагôдный ôдхôдъ и дае добрый апетитъ.

Цѣна пуделка вразъ зô способомъ ужитя 35 кр. в. а.

П о д я к а.

Вп. Брониславъ Виткевичь аптикарь у Львовѣ.

Честный пане Аптикарю!

Одъ бôльше якъ 10 лѣтъ терпѣла я на нежитъ жолудковый и мимо радъ многихъ лѣкарѣвъ, мимо що року ôдбуваныхъ курацій купелевыхъ, приписаныхъ діетъ ослаблюючихъ цѣлый организмъ, перестала я вѣрити въ вылѣченье мое зъ тои нещастнои болѣзни, котра для мене тымъ тяжшою була, що я, маючи родину, чула ся дуже нещастною. Вычитавши въ анонсахъ „Календаря здоровля“ о рôжныхъ ориґінальныхъ средствахъ въ Вашôй аптицѣ находячихъ ся, просила я о присланье менѣ Вашого лѣку „Реґуляторъ“. Вже по кôлька дняхъ учула я велике улегченье. Тисненье пôдъ грудьми, котре до зôмлѣня допроваджувало, постоянна устали. До тыждня могла я вже ѣсти стравы, якихъ ôдъ кôлька лѣтъ не употребляла.

Тожь желаю Вамъ Пане, абы всѣ бажаючѝ найти улегшенье въ ихъ терпѣняхъ такъ были задоволенѝ зъ ужитя Вашихъ средствъ, якъ я, и такою-же вдячностію были перенятѝ для Васъ якъ я, а тогды труды Вашѝ для допоможеня терпячôй людскости не спознуть на ничѣмъ.

Зъ поважаньемъ
Ядвиґа Келлеръ,
вдова по официялистѣ приватнôмъ.

Санокъ 1 липця 1890.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жовкôвска (коло заставы),

поручае знанѝ зъ доброты своеи и письмами узнаня надгородженѝ средства курацийнѝ, а перше всего:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіосъ и паралижахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротвôръ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплѣксію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моею родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якѝ менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ **„Нервотону“**, препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Леопольда Литыньского“**, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣемъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

найлѣпшій, бо власного выробу

Буліонъ

заряду Двора Лапшинъ

п. Бережаны: кильо

№ 00 зъ труфлями 7 зр. 50 к.
„ I доскональый 6 „ 50 „
„ II знаменитый 5 „ 50 „

Буліонъ сей, узнаный найбôльшими повагами лѣкарскими за найлѣпшій, заступае и перевысшае всякѝ мяснѝ екстракты заграничнѝ.

Въ торговляхъ лишень въ формахъ **пôдковы зъ крестомъ** спродають сей буліонъ

Купуемо

переношену одѣжь мужеску

по найвысшихъ цѣнахъ

и ожидаемо посылокъ пôдъ адресомъ:

Експортъ суконъ

„пôдъ Опавою“

Troppau, österr. Schlesien.

Окулиста Р. Ґезанґъ,

б. ельевъ асистентъ и операторъ на окулистичной клиницѣ проф. Фухса у Вѣдни.

Львôвъ, ул. Ягайлоньска ч. 2
напротивъ нового гмаху Касы Ощадности.

Котелъ

паровый

урядово выпробованый, о силѣ $1\frac{1}{2}$ коня, заразъ до спроданя.

Близша вѣдомôсть у Льеопольда Литыньского, улиця Пекарска ч. 21 у Львовѣ.

ЗАВЕДЕНЬЕ

малярске, лякирниче и ритовниче

основане 18.7 г.

ôдличене численными медалями на выставкахъ

Г. ШАПИРА

у Львовѣ, ул. Сикстуска ч. 10 и 2.

Вырôбъ надписей металевыхъ, мальованыхъ и вытисканыхъ.

Рытовництво и фабрикація стамциль мосяжныхъ и кавчуковыхъ для урядôвъ парохіяльныхъ, шкôльныхъ, зарядôвъ господарскихъ итп. въ рускôмъ языцѣ.

Принимае ся роботы лякирничѝ при будôвляхъ и выконуе шибы травленѝ въ способъ хемічный для пріукрашеня ôконъ церковныхъ, палатъ, лѣтныхъ помешкань итд.

При замовленяхъ упрашаю писати выразно адресъ моего заведеня, улиця Сикстуска ч. 10.

Новый Закладъ годинниковъ

ІОСИФА КОМОРОВСКОГО

при ул. Академичнôй ч. 5. во ЛЬВОВѢ

поручае достатно заосмотреный

Складъ найновѣйшихъ зигарôвъ и годинниковъ ґеневскихъ.

Всякѝ направки выконують ся якъ найсовѣстнѣйше.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ выналодкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

(пôсля методы того професора) есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленѝ тымъ молокомъ не слабують на жаднѝ слабости жолудковѝ або кишковѝ и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Кавярнѣ).

‼Кто хоче набути‼

истинно добрый и не дорогій зегарокъ обо зегаръ стѣнный — най удасть ся въ довѣріомъ до новои фирмы годиникарской

КОНРАДА ШНАЙКАРТА

Львôвъ, ул Галицка ч 25 (на розѣ улицѣ Валовои).

Фирма та, абы позыскати собѣ ласкавыхъ покупателѣвъ, продае въ дуже малою корыстію найлѣпшій зегарки славныхъ фабрыкъ якъ: Лонґінесъ, Сиґрістъ, Розкопфъ, и инныхъ — такъ золотѝ и сребрный — такожь **зегары** стѣннѝ, сальоновѝ, бюровѝ, будики и т д. Власна роботня выконуе всяку направу точно и дешево такъ мѣсцеву якъ и зъ провинціи. Нова та фирма поручае ся ласкавôй памяти Вл. Публики.

Яковъ Федеръ

мѣскій лѣкарь и акушеръ

бувшій секундаріюшъ общого шпиталя у Львовѣ, осѣвши въ **Устю зеленôмъ**, лѣчить всякѝ слабости въ кругъ медицины и хирургіи входячѝ.

Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибкôвъ незрôвнане средство диететичне, вирабляе фабрика выробôвъ гиґіенично - диететичныхъ **Льеопольда Литыньского** у Львовѣ и высылае щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опакованье.

Кефиръ есть найлѣпшымъ зъ истнуючихъ средствъ ôдживчыхъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ. Цѣна фляшки 15 к., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика **Льеопольда Литыньского**, Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

Др. І. Ґуссманнъ

ул. Жолкôвска ч. 38.

ординуе ôдъ 8 — 9 рано и ôдъ 2 — 4 по полудни.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.